

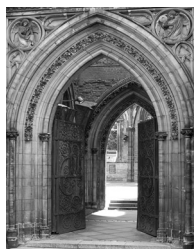
Alison Joseph

Schaduw van de dood

EEN
Z U S T E R A G N E S
M Y S T E R Y

gratis leesproef

Librion | Sliedrecht

Nartex Crime reeks

Misdaad op of rond het kerkelijk erf

In de Nartex-reeks verschijnen detective romans en thrillers die zich afspelen op of rond het kerkelijk erf, met een speurder die meestal actief betrokken is bij het kerkelijk en/of maatschappelijk werk. (De nartex is het voorportaal van een basiliek.)

ALISON JOSEPH

werd geboren in Noord-Londen en studeerde filosofie en Frans aan de universiteit van Leeds. Na haar afstuderen werkte ze als presentator voor een lokaal radiostation, waarna ze terugkeerde naar Londen en voor Channel Four ging werken.

Later werd ze mede-eigenaar van een onafhankelijke productie-maatschappij, en een van die producties was een serie over vrouwen en religie, die gepresenteerd werd door *Helen Mirren*.

Alison schrijft radiohoorspelen en heeft voor de BBC Radio verschillende romans bewerkt, waaronder de bekroonde productie van *Captain Corelli's Mandolin*.

Ze heeft ook diverse korte verhalen gepubliceerd.

Alison woont in Londen met haar man en drie kinderen.

In haar *Sister Agnes* serie verscheen zomer 2008 in Engeland het negende deel.

Wie is zuster Agnes?

Zuster Agnes Bourdillon is een moderne, hedendaagse non die woont in een open congregatie in London. Ze heeft een kleine flat in Southwark en werkt in allerlei sectoren waar haar orde haar op een bepaald moment wil inzetten. Dat varieert van werken in een opvangcentrum voor dakloze jongeren in Southwark of lesgeven op een internaat van de orde in Yorkshire tot werken in het gevangenis- of ziekenhuispastoraat of het opruimen van een oude bibliotheek.

Agnes is half Frans, haar moeder was Frans en haar vader Engels. Op jonge leeftijd treedt zij in een rijk maar ongelukkig huwelijk met een gewelddadige man. Als ze van hem wegvlocht, besluit ze non te worden. Haar leven blijft echter gevuld met conflicten, omdat zij voortdurend worstelt met de beperkingen van het religieuze leven. Ze heeft weliswaar geloften van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid afgelegd, maar ze houdt nog steeds van snelle auto's, designer kleding en luxe eten. Vooral met gehoorzaamheid heeft zij heel veel moeite. Zij heeft oog voor misstanden in de maatschappij, en raakt actief betrokken bij het oplossen van allerlei misdrijven.

In *SCHADUW VAN DE DOOD* zit zuster Agnes tot over haar oren in de boeken. Ze heeft tot taak gekregen om te helpen bij het sorteren van de bibliotheek van het al bijna niet meer in gebruik zijnde klooster in Bermondsey, voordat het gebouw verkocht zal gaan worden. Ze is zich door stapels stoffig Victoriaans spul en overdreven sentimentele heiligenlevens heen aan het worstelen. Het zeventiende-eeuwse Hawker archief, een collectie die bestaat uit prachtig bewaard gebleven boeken over bezweringen en magie, zowel als handgeschreven dagboeken, trekt echter haar aandacht. Ze vertellen het verhaal van Alice, haar echtgenoot Nicholas en hun zoontje die op zeer jonge leeftijd stierf. Alice is niet lang daarna gestorven.

Het verhaal van Alice lijkt het heden te achtervolgen. Het gebouw, dat nu in gebruik is als een dagbehandelingscentrum voor psychisch zieken, vormt de achtergrond voor een hedendaagse moeder die in angst leeft voor de veiligheid van haarzelf en haar kind. Agnes raakt steeds verder betrokken bij de hachelijke situatie van deze Tina-Marie en haar dochttertje Leila, maar ook bij de dagboekbeschrijvingen van Alice. De scheiding tussen verleden en heden vervaagt wanneer Tina-Marie, net als Alice in het verleden, in een depressie raakt en slachtoffer wordt van de mannen in haar leven.

Wanneer er onverklaarbare en vreselijke dingen beginnen te gebeuren, raakt Agnes ervan overtuigd dat de kopers van de Hawker-collectie achter iets meer aanzitten dan de collectie alleen. Ze maakt zich sterk voor de bescherming van Leila en het verjagen van een aantal 'spoken' uit het verleden.

Dit is een leesproef uit Alison Joseph's spannende roman *Schaduw van de dood*
verkrijgbaar via boekhandel of uitgever
312 pagina's, paperback, € 18,90

PROLOOG

‘...Want God alleen kent mijn hart, mijn diepste gedachten, en hoewel ik, Alice Hawker, ze in dit boek neerschrijf: nochtans zijn ze zonder Zijn licht van generlei waarde. Het verleden drukt zwaar op mij, toch heb ik er naar niemand ook maar met een woord over gerept, zelfs niet mijn eigen echtgenoot, hoewel de hemel weet dat hij niet veel waarde hecht aan mijn gebabbel. En behalve de Heere zelf, is het slechts mijn kleintje die mijn gebeden, mijn hoop deelt, mijn geliefde Jonjo, want mijn jongen is werkelijk het licht in mijn leven. Sinds we hier zijn gekomen, heb ik het als een zware last beschouwd om de meesteres van Collyer te zijn. Ik merk dat de bedienden nauwelijks gezag hechten aan mijn woorden: de haarden worden niet gepoetst, de melk wordt niet gekarnd, maar zodra Nicholas is teruggekeerd, gaan ze aan het werk alsof hun leven ervan afhangt...’

De volgende bladzijde was onbeschreven. Agnes merkte dat ze er in het licht van haar bedlampje naar zat te turen, alsof het papier zelf nog meer geheimen zou onthullen. Vanaf de overkant van de rivier hoorde ze het geluid van een klok die middernacht sloeg. Ze deed de oude leren omslag dicht en legde het boek voorzichtig neer op het kleine tafeltje naast haar bed. Het zou echt jammer zijn, dacht ze, wanneer een van de weinige werkelijk waardevolle boeken uit de collectie van de congregatie in dit late stadium van de verhuizing van de bibliotheek, zoek zou raken.

Ze liep over de overloop naar de badkamer om haar tanden te poetsen. Haar spiegelbeeld staarde haar aan. Ze had het idee dat ze

een beetje bleek zag, hoewel dat misschien kwam door het flauwe licht. Ze haalde een kam door haar haar, dat kort en bruin was, met sporen van grijs. Ze liep snel terug naar haar kamer, kroop haar bed in en geeuwde. Achter het slecht sluitende raam leek het verkeer tot bedaren te zijn gekomen, en zelfs het geratel van de treinen dat vanaf de London Bridge kwam, werd gedempt door de nacht.

Ze vroeg zich af of zuster Helena al naar bed was. De gedachte irriteerde haar. Ze wist dat het een tekortkoming van haar was, om zich te storen aan het feit dat ze zich verantwoordelijk voelde voor een ander, maar zuster Helena was dan ook een moeilijke huisgenoot; stil, keurig netjes en zeer op zichzelf. Agnes had jarenlang alleen gewoond, altijd met de vrees dat dit privilege haar zou worden ontnomen. Maar ze had niet kunnen protesteren, toen haar overste, zuster Christiane, had gezegd dat het voor iedereen gemakkelijker zou zijn als ze haar eigen appartement zou opgeven om samen met zuster Helena in Collyer House te komen wonen tijdens het hele proces van de verhuizing, vooral omdat het een ingewikkelde verkoop was, en Helena nog maar novice was, en bovendien had een bezoekende abt uit Normandië de flat voor een jaar nodig.

Agnes had een hekel aan het huis. En het huis aan haar. Het leek te kraken en te schommelen; de verwarming, als die al werkte, maakte onbestemde ritmische geluiden. Soms meende ze voetstappen te horen, of het geluid van snikken. Gisteren had ze op het punt gestaan om te vragen of Helena het soms ook hoorde. Maar Helena had kaarsrecht en uiterst gereserveerd aan tafel gezeten, haar bleke haar strak achterovergekamd in een dunne staart, terwijl ze hapjes nam van een kleine portie tonijn uit blik, en Agnes was zich gaan afvragen of, als er 's nachts al sprake was van snikken, Helena daar niet de oorzaak van was.

Agnes trok haar dekbed over zich heen tegen de kilte van de kamer. Zo oud was het huis nog niet eens. In de zeventiende eeuw had op deze plek een huis gestaan, maar dat was op een gegeven moment geschonken aan een religieuze orde, die het vervolgens afgebroken en herbouwd had. Het bestaande gebouw, een armoedig en slordig voorbeeld van Victoriaanse gotiek, had gedurende de negentiende eeuw dienst gedaan als krankzinnigengesticht. Agnes dacht aan de daklozen en zwervers, de gevallen vrouwen en de gestoorden die, afgescheiden door de Thames, dreigden te worden vergeten in de

schemerige moerasgebieden van het zuiden, terwijl de rest van Londen hen de rug toekeerde. Geleidelijk aan was de orde steeds kleiner geworden en had de staat steeds meer invloed gekregen, en nu werd het grootste deel van het gebouw door de plaatselijke NHS Trust gebruikt als dagcentrum voor mensen met een psychische ziekte. De zusters hadden één vleugel behouden, waar al vanaf oudsher om duistere redenen ook hun bibliotheek gevestigd was. Het was een rommelige collectie van theologische geschriften, die voor het grootste deel bestond uit overdreven sentimentele en smakeloze voorbeelden van heiligenlevens, bedoeld om op te roepen tot onvoorwaardelijke gehoorzaamheid, zoals Agnes de vorige dag had opgemerkt tegen Shirley, de bibliothecaresse. Shirley had bijna geglimlacht, maar was toen begonnen met uit te leggen dat de Hawker nalatenschap een prachtige collectie van zeldzame en nogal ongebruikelijke geschriften was, en dat de congregatie er goed aan deed om die aan de staat over te dragen. Even later had ze het woord ‘sentimenteel’ een paar keer herhaald, alsof ze in zichzelf praatte.

Agnes zuchtte, draaide zich om en deed de lamp uit. De lichten van de passerende auto’s schoten heen en weer over het plafond.

Er was een zachte dreun op de gang te horen, een getrippel dat langs haar kamer leek te gaan. Agnes lag op haar rug, starend naar de schaduwen. Dat moet Helena wel zijn, dacht ze.

En toen was het er weer, het geluid van huilen. Agnes voelde hoe haar hart bonsde, en ze begon boos te worden. Het is onnadenkend van haar, dacht ze, al dat rondsluipen ’s nachts. Het is maar goed dat ik niet in spoken geloof, maar iemand met een nerveuzere inslag dan ik zou ze de stuipen op het lijf jagen.

Opnieuw het snikken. Agnes probeerde zich bij het geluid Helena voor te stellen, een vrouw van in de dertig, maar er klopte iets niet. Dit klonk meer als een kind.

Agnes ging rechtop zitten. De vloerplanken buiten haar kamer kraakten luid. Ze stapte haar bed uit, en deed haar slippers aan. En nu is het genoeg, dacht ze.

Ze liep naar de deur, opende die en keek de gang in, terwijl ze luisterde. Nu was er stilte; en alleen de koude vochtige geur, de zwakke gloeilamp die zachtjes bewoog door de tocht. En dan, een beweging aan het eind van de gang, vlakbij de trap. Agnes deed een stap in de richting. ‘Helena?’ riep ze, met iets te luide stem.

Er was daar iets, en terwijl ze dichterbij kwam, nam het vastere vorm aan. Een dier, dacht ze, een staart die in het duister zwaaide, hoekige oren en kaak. Het leek op een hond, een zwarte hond. Maar terwijl ze dichterbij kwam, was daar opnieuw het geluid van huilen, zo vlakbij, dat ze rondkeek om te zien waar het vandaan kwam. Ze verwachtte een kind te zien, een baby misschien. Het geluid klonk nu als overstuur en dringend gehuil, en Agnes vroeg zich af wat ze aanmoest met een kind dat zo in nood was plus een gemeen uitzierende hond, en ineens realiseerde ze zich dat ze bang was; heel erg bang.

En toen was het stil.

Ze dacht dat ze misschien geschreeuwd of iets geroepen had.

Beneden aan de trap hoorde ze een deur opengaan. ‘Helena?’ zei ze, en haar stem klonk kalm en normaal, alsof er nooit een hond of een huilende baby of een bewegende lamp op de gang geweest was.

‘Agnes?’ kwam Helena’s stem, terwijl ze bovenaan de trap verscheen. ‘Ik wilde net gaan slapen.’

‘Ja,’ zei Agnes. ‘Ik ook.’

Helena glimlachte. ‘Welterusten dan.’ Ze legde haar hand op de deurkruk. ‘Er is vroege morgendienst in het kloosterhuis morgen.’

‘Dat klopt,’ zei Agnes.

‘Misschien zie ik je daar.’ Helena ging haar kamer binnen en sloot de deur achter zich.

Agnes keek over de lege, stille gang. Daarna liep ze langzaam terug naar haar kamer. Ze ging op de rand van haar bed zitten en staarde verbaasd naar haar trillende benen.

Ja, dacht ze. Het is maar goed dat ik niet in spoken geloof.

I

‘Ik had eigenlijk bij de vroege dienst moeten zijn,’ zei Agnes tegen Father Julius, terwijl ze de kop koffie aannam die hij haar aanreikte. ‘Maar toen vroegen ze me in plaats daarvan naar deze vergadering te komen. Zo te zien ga jij er ook heen.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Het zal wel ongelofelijk saai worden. Het is een kwestie van maanden, zoniet weken, voordat de hele locatie verkocht is en zowel wij als de NHS helemaal zullen vertrekken.’

Hij zat tegenover haar. Zijn moeizame uitademen herinnerde haar eraan dat hij ouder en kwetsbaarder geworden was. Ze moest denken aan al die jaren dat ze hem al kende, al die jaren dat ze hier in deze kamer had gezeten, de armoedige ruimte achter zijn kerk, die door moest gaan voor zijn kantoor. De ochtendzon, gefilterd door het glas in loodraam achter hem, verlichtte de oude houten lambrisering en de versleten rood pluchen stoelen. Zijn hoofd was gebogen, terwijl hij door zijn agenda bladerde, zijn witte haar zo zacht dat ze het bijna zou willen aanraken. Ze herinnerde zich de zwarte hond van de afgelopen nacht, en bedacht zich hoe rustig en vredig Julius was: hij zou een dergelijk schepsel nooit in zijn fantasie tot leven kunnen brengen.

Hij keek op, een glimlach in zijn blauwe ogen. ‘Waar zit je aan te denken?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

‘Meer melk? Minder melk? Meestal wanneer je zo stil bent, komt dat doordat ik het verkeerd heb gedaan met je koffie.’

‘Ik vroeg me af of mensen die geestverschijningen zien, daar op de een of andere manier zelf verantwoordelijk voor zijn. Ik bedacht me dat jij echt zo iemand bent die nooit een spook zou zien.’

Hij fronste. ‘O, maar dat heb ik wel. Denk ik. Eén keer, geloof ik. Een hele poos geleden. In Frankrijk was dat.’

‘Dat was jaren geleden. Toen je nog een jonge priester was. Toen je mij gered had.’

‘Je hebt toen jezelf gered,’ zei Julius. ‘Je was als slaaf verkocht, alleen noemden je ouders dat een huwelijk. Zelfs als ik er niet geweest was om je te helpen, dan nog was je weggevlucht voor het geweld van je echtgenoot.’

‘Als jij er niet geweest was... dan zou ik zijn vermoord,’ zei Agnes, en daarmee leek het onderwerp afgesloten. Ze nam een slok van haar koffie. ‘Ik kan me niet voorstellen dat jij een geestverschijning zag. Misschien was het een engel,’ zei ze.

‘Aangenomen dat onze Heer zijn boodschappers alleen zendt wanneer er iets heel belangrijks te vertellen is, zou ik dat het liefst maar zo lang mogelijk uit willen stellen,’ zei hij.

Ze lachte. ‘We moeten zo gaan. Maar waarom jij er ook per se bij moet zijn, is me een raadsel.’

‘Vanwege de historie, Agnes. Dat onderkomen van jullie maakt technisch gesproken nog altijd onderdeel uit van mijn parochie. Het is wel best zo, we laten Philip gewoon het woord doen, hij houdt wel van dat soort dingen.’

‘Voor hem is het gemakkelijk. Hij is de psychiater. Hij hoeft alleen maar iets anders te vinden voor zijn patiënten.’

‘En die zijn gemakkelijker dan boeken?’

Ze zuchtte. ‘O, die boeken. Ik zou ze het liefst aan de kringloopwinkel geven. Maar Shirley wil het nou eenmaal allemaal heel precies doen en ze allemaal inventariseren. Het waardevolle spul is al naar het hoofdgebouw gestuurd, er is alleen nog van dat vreselijke oubollige spul over arme jonge vrouwen van een grote geestelijke reinheid, die op de proef worden gesteld. Dat, en die nalatenschap die achter slot en grendel zit, op een paar rare dingen na, die ik gestolen heb om te kunnen lezen.’

Julius keek op. ‘De Hawker nalatenschap?’

Ze knikte. ‘Van de oorspronkelijke familie. Degenen die het allereerst in het huis woonden. We dragen het over aan de staat, maar we moeten eerst weten wat precies.’

Julius pakte een ballpoint op en bekeek hem aandachtig. ‘Ik mag hopen dat jullie er een goed voor gezorgd hebben.’

‘Het is in een heel goede staat, eigenlijk. Maar zuster Christiane was zo verstandig om in te zien dat het beter op zijn plaats is in een landelijk archief dan bij een klein clubje zusters. Ze heeft een museumbibliotheek in Oxford weten te interesseren.’

‘Goed van haar.’ Hij stond op. ‘Kom op, laten we gaan praten over grondprijzen en de herverdeling van personeel.’

De glazen deuren van de kliniek weerkaatsten het zonlicht. Binnen was het geluid van een karretje dat langsgereden werd, het geroezemoes en gepraat vanuit de koffiehoek in de ontvangstruimte, de verpleegster aan de balie die de naam van een patiënt omriep, een portier die haar plaagde: ‘Jouw naam, Beatrice, betekent toch zoiets als blijdschap, dus waarom kijk je zo sacherijnig, hé?’ Een vrouw schreeuwde.

‘... hoe durf je zoiets tegen mij te zeggen? Ik zweer het je! Hij ziet mijn lijden. Hij kent de waarheid...’

Julius en Agnes liepen de ontvangstruimte in. Terwijl de stem van de vrouw steeds luider klonk, daalde er een stilte om haar heen. Philip stond in het nauw gedreven bij de deur van zijn kantoor, zijn lange gestalte in het donkere pak met de rug tegen de muur. De vrouw stond tegenover hem, haar lange zwarte krullen dansten heen en weer, terwijl ze met haar vinger naar hem wees. Haar andere arm hing omlaag door het gewicht van een klein kind, dat met zwaaiende roze regenlaarsjes en een teddybeer in de hand om haar nek hing.

‘Denkt u dat u mij moet vertellen wat er aan de hand is? U heeft alleen maar de woorden van een mens, maar ik heb de woorden van de Heer zelf, en de Heer weet wat er in mij ziel is. De Heer geeft mij woorden van troost, omdat hij weet dat ik door mijn lijden redding zal vinden...’

Julius keek even naar Agnes, en deed toen een stap in de richting van de vrouw. ‘Tina...’ begon hij, maar ze stond nog steeds tegen Philip te schreeuwen.

‘... Ja, al ging ik door een dal van diepe duisternis... uw stok en uw staf die vertroosten mij. Gelooft u dat verlossing in een potje medicijnen zit? Ik zal u zeggen, dat ook onze Heer verzocht werd door Satan met zijn valse beloften. Uw pillen zullen niets kunnen veranderen.’

Het kind op haar heup begon zachtjes te jammeren. Ze sloeg beide armen om haar heen en deed een stap naar achteren bij Philip vandaan, die haar met knipperende ogen van achter zijn brillenglazen aankeek.

‘Tina-Marie...’ probeerde Julius opnieuw, en deze keer hoorde ze hem.

‘Father.’ Ze kon een zwak glimlachje opbrengen. ‘En dat noemt zichzelf een dokter.’ Ze wees met een duim achter zich, terwijl ze op Julius en Agnes afliep.

‘Ik heb je al een poos niet gezien, Tina-Marie,’ zei Julius.

‘Ik heb veel problemen gehad, Father,’ zei ze. Ze draaide haar gezicht naar hem en het licht viel op haar caramellekeurige huid, haar gebeeldhouwde jukbeenderen.

De stilte in het gedeelte van de receptie maakte weer plaats voor het alledaagse rumoer, toen de spanning was weggeëbd. Philip trok zijn pak recht, dat er nogal duur uitzag, merkte Agnes op. Hij had recht afgeknipt zwart haar, met hier en daar grijs er doorheen, dat hij met zijn hand in model bracht terwijl hij Julius aansprak.

‘Jullie kennen elkaar,’ zei hij, en vervolgde: ‘Ze viel een van de patiënten aan.’ Hij had een diepe resonerende stem. Een paar mensen uit het koffiegedeelte keken zijn richting uit.

‘Ouwe Francis,’ zei Tina-Marie tegen Julius. ‘Kijk, hij is er nog steeds. En ik viel hem niet aan, ik verdedigde mezelf.’

In de hoek van de ontvangstruimte zat een in elkaar gedoken man, met een ruige dos wit haar, onregelmatige stoppels op zijn kin en met gaten waar zijn tanden hoorden te zitten. Hij glimlachte als groet en mompelde iets.

‘Francis.’ Julius liep op de man af. ‘Je bent hier dus nog.’

‘Jaja, Father.’ Hij deed een hand omhoog. ‘Nog steeds. Met de hemel die over me waakt en de zwarte hond aan m’n voeten.’

Tina-Marie uitte een kreet, en sloeg een hand voor haar mond. ‘Zie je nou wel? Nou doet ’ie het weer. Ik zei dat ’ie moest ophouden, ik smeekte hem, zie je, en voor ik het wist probeerde die man daar om me plat te spuiten.’

‘Ik probeerde niet om...’ begon Philip, maar Francis sprak.

‘En waar zou je dan in hemelsnaam bang voor moeten zijn?’

Tina-Marie deed een stap zijn richting uit. Haar stem trilde. ‘Ik zweer het je, jij laat die hond hier maar binnen, en je doet er nog steeds geen afstand van.’

Het kind in haar armen begon te huilen. Julius legde zijn hand op de elleboog van de jonge vrouw, leidde haar naar een stoel en ging naast haar zitten. Haar donkere ogen werden zachter terwijl ze

naar hem luisterde. Haar gezicht ontspande en ze plooidde de kleurige stof van haar rok langs haar benen. Agnes zag hoe ze kalm werd, zag hoe ze haar kind dicht tegen zich aan hield. Francis stond op. Hij keek even naar Philip en schudde zijn hoofd, alsof hij werd bezwaard door een groot verdriet dat te tragisch was om te delen. Daarna schuifelde hij weg.

Julius praatte nog steeds tegen Tina-Marie, en nu keek hij op naar Philip. ‘Kunnen we misschien een kop thee krijgen?’ vroeg hij.

Philip staarde hem aan. ‘Thee?’ zei hij verrast. Hij keek rond. ‘Misschien kan Beatrice...’

Tina-Marie stond op. Het kind ging met enige moeite staan. ‘Nee,’ zei ze. ‘Niet voor mij. Hij wacht op me, namelijk. Ik kom in de problemen als ik niet op tijd ben.’

Julius raakte even met zijn hand haar arm aan. ‘Je weet waar je me kunt vinden,’ zei hij. Haar blik bleef even op hem rusten, toen draaide ze zich om en liep weg, terwijl ze het handje van het kleine meisje vastpakte. Haar lange rok waaide om haar benen toen de glazen deuren achter haar dicht gingen.

‘Nou, ik zou wel een kop thee lusten,’ zei Julius.

Philip keek rond alsof hij wachtte tot er iemand zou verschijnen.

‘Kijk, er is nu haast geen rij,’ zei Agnes, en wees naar het buffet.

‘Ik ben bang dat ik geen...’ Zijn handen gingen naar zijn zakken.

Agnes overhandigde hem wat munten en klopte op zijn elleboog. Ze keken hoe hij in de rij ging staan.

‘Ik heb haar nooit eerder bij jou in de kerk gezien,’ zei Agnes.

‘Tegenwoordig komt ze maar heel af en toe.’

‘Waarom is ze eigenlijk hier?’

Julius staarde naar de vloer. ‘Het was op dat moment het beste wat ik voor haar kon doen. Ze heeft echt hulp nodig.’ Hij keek Agnes aan. ‘Gaat het wel goed met je?’

‘Met mij? Natuurlijk, ja hoor. Ik heb alleen niet zo’n zin in twee uur administratief werk.’

‘Je ziet een beetje bleek,’ begon Julius, maar toen verscheen Philip met drie mokken met thee balancerend op een blad. Hij zette het blad heel langzaam neer op de lage tafel.

‘Suiker?’ vroeg hij.

Agnes keek hem aan. ‘Nee dank je,’ antwoordde ze.

Hij ging naast Julius zitten. ‘Waar ging dat allemaal over?’ zei hij.

Julius roerde een grote schep suiker door zijn thee. ‘Ze heeft het heel erg moeilijk.’

‘Dat was te merken,’ zei Philip. Hij keek in de richting van de deuren van de kliniek. ‘Ze is erg knap, nietwaar? Een bijzondere combinatie, dat lange haar, die donkere huid...’

‘Dat ze knap is heeft haar anders niet veel geluk gebracht in haar leven,’ zei Julius.

‘Ze ging behoorlijk tekeer tegen die beste ouwe Francis,’ vervolgde Philip. ‘Het was maar goed dat ik in de buurt was. En wat betreft haar beschuldiging dat ik probeerde haar plat te spuiten... ik heb haar nog maar één keer eerder ontmoet, ze is geen vaste klant. En wat was dat nou voor gedoe over een hond?’

Agnes stond op. ‘Moeten we niet eens naar die vergadering?’ zei ze.

‘O God, de vergadering,’ zei Philip. ‘Ik wou maar dat ze ons gewoon ergens naar toe overplaatsten, in plaats van al die rottige vergaderingen te beleggen. Ze zullen ons wel weer van die prachtige ontwerpen laten zien voor de dure appartementen die ze op deze plek willen gaan bouwen. Alweer. Als ze dan zoveel overleg willen, hadden ze ons dat eerst wel eens gewoon netjes mogen vragen.’

Voor het eerst glimlachte Agnes naar hem.

‘Verandermanagement,’ bulderde Philip, toen hij een uur later over de gang liep. Hij droeg een naamplaatje met daarop *Dr. Philip Sayer*. ‘Hoezo verandermanagement. Terwijl het allemaal zo verrekete eenvoudig is.’ Ze kwamen bij de foyer en hij richtte zich tot Agnes. ‘Wij bivakkeren in een bouwval. De waarde van de grond is omhoog geschoten, de NHS kan er een fortuin aan verdienen, iedereen krijgt zijn luxe appartement – en ik moet met mijn arme patiënten vertrekken en wij kunnen dan in de volgende bouwval van de NHS gaan zitten, tot ze ook die weer willen verkopen.’

‘Mijn orde bezit een gedeelte van deze bouwval,’ zei Agnes.

‘Nou, dan krijgen ook zij een smak geld.’ Philip keek haar aan. ‘Ik neem aan dat ze daar niet te heilig voor zijn?’

Agnes beantwoordde zijn blik. ‘Alle heiligheid wordt gecompromitteerd doordat we nu eenmaal in de wereld leven,’ zei ze.

‘Ah. Ja.’ Hij fronste naar haar alsof hij naar een antwoord zocht, en keek de gang door. ‘Daar is Julius. Zullen we gaan lunchen? Ik

heb trek in een mozzarella sandwich bij dat zaakje aan de overkant.'

Ze gingen zitten in een hoekje van het café. Agnes vouwde haar handen om haar kop met cappuccino. 'De koffie is hier tenminste goed,' zei ze. 'Beter dan de rotzooi die Engelsen gemiddeld drinken.'

'Ben je geen Engelse dan?' Philip keek haar onderzoekend aan.

'Mijn moeder kwam uit Frankrijk,' antwoordde ze. 'Ik heb als kind in Frankrijk gewoond.'

Julius keek op terwijl hij de suiker in zijn koffie roerde. 'Ze zit gewoon op te scheppen. Ze woont hier al jaren.'

Ze wierp hem snel een blik toe en concentreerde zich toen op het lepelen van schuim door haar koffie. 'Ik moet eigenlijk naar de bibliotheek,' zei ze. 'Ik ben aan het spijbelen nu. Morgen komt die man voor de boeken langs en voor die tijd moeten we alles geïnventariseerd hebben.'

'Ik dacht dat jullie een bibliothecaresse hadden?' Julius sneed zijn laatste sandwich in blokjes en begon er een te eten.

'O, Shirley is heel aardig, maar het is mijn opdracht om haar te helpen.'

Julius glimlachte naar Philip. 'De orde van Agnes heeft haar jarenlang haar gang laten gaan. Ze hebben haar laten werken met jonge daklozen, of verslaafden, of mensen zoals onze cliënten, en nu ze haar geloften heeft afgelegd, vinden ze dat het tijd wordt dat ze eindelijk eens doet wat haar wordt opgedragen.'

'Het is een test voor mijn gehoorzaamheid, om me in een griezelig huis te stoppen en me dozenvol boeken te geven om uit te zoeken, waarvan de meeste gaan over de levens van grote heiligen.' Agnes verwijderde de schijfjes tomaat uit het overblijfsel van haar sandwich.

'Hoezo griezelig?' Philip staaarde naar de tomatenschijfjes. 'Ons gedeelte van het gebouw zou best prettig zijn, als men ooit de moeite had genomen om het te onderhouden.'

'Nou... ' Agnes probeerde te glimlachen. 'Vannacht dacht ik dat ik een spook zag.' Ze was zich bewust van de vragende blik die Julius haar toewierp.

'Werkelijk? Een spook?' Philip keek op van zijn lege bord.

'Een soort beest... een hond...' Haar stem stierf weg. 'Het zal wel niks geweest zijn. Er loopt soms wel eens een kat naar binnen,

Helena is gek op dat dier, misschien was die het wel, hoewel dat een cyprese kat is, en dit was...' In het heldere licht en het geroezemoes van het café leken de indrukken van de nacht ver weg.

'Maar jullie traditie sluit toch zeker de mogelijkheid van spoken uit?' Philip keek van Agnes naar Julius.

'Onze traditie,' zei Julius, 'heeft vele manieren waarop gesproken wordt over zaken die verontrustend zijn voor de menselijke ziel. Het is waar, dat sommige meer metaforisch zijn dan andere. Net als in jouw vakgebied.'

Philip sloeg zijn jack om zijn schouders. 'Toen ik deze baan nam, was ik bang dat er vanwege al zijn verbindingen met jouw kerk moeilijkheden zouden kunnen ontstaan op het kruispunt van twee zulke heel verschillende paradigma's. Maar ik had nooit kunnen denken dat we nog eens zouden discussiëren over het bestaan van spoken.' Agnes keek naar hem terwijl hij opstond. Hij leek uiterst serieus.

Ze verlieten het café. Philip liep voor Agnes en Julius uit.

'Lieve help,' zei Agnes, haar stem werd deels overstemd door het geluid van het verkeer. 'Wat heb ik nou weer gezegd.'

'Weet je, als hij nou nog aanhanger van Jung was geweest, dan hadden we in ieder geval nog iets gemeenschappelijks gehad.' Julius nam haar arm, en opnieuw werd Agnes herinnerd aan zijn kwetsbare gezondheid.

'Maar je gelooft toch zeker net zo min in geestverschijningen als ik?' zei Agnes.

'Er zijn verschijningen geweest, in jullie gebouw.'

Ze zagen Philip de kliniek binnengaan.

Agnes staarde hem aan. 'Vertel,' zei ze.

'Een van mijn parochianen. Ze was te gast, toen er daar nog meer zusters van jullie woonden. Een jaar of tien, twaalf geleden... Ze zwoer dat ze een vrouw had gezien, die een baby vasthield. Een jurk uit de zeventiende eeuw, opgestoken haar, een witte puriteinse kraag.'

Agnes maakte haar arm los van de zijne. 'Maar Julius... wij gelo... wij kunnen toch zeker niet geloven dat...'

'Zoals ik al zei, onze traditie kent vele manieren waarop we spreken over verontrustende zaken. Het zou jammer als we welke beschikbare metafoor dan ook zouden uitsluiten door op zekerheden

terug te grijpen, nietwaar?’

Ze keek glimlachend naar hem op.

‘Kijk...’ Hij wees op een laag roodstenen muurtje dat langs het gebouw van de kliniek liep. De bakstenen waren klein, en veel ervan waren gebroken of afgebrokkeld. ‘Dat is nog origineel, waarschijnlijk zeventiende-eeuws. Het enige dat nog over is. En nu,’ zei hij, terwijl hij in de richting van de kliniek keek, ‘kan ik maar beter zorgen dat ik Philip achterna ga. Hopelijk kan ik hem duidelijk maken dat wij Jezüieten Gods intellectuelen zijn, en dat jij en ik niet de bijgelovige lichtgewichten zijn waar hij ons waarschijnlijk voor aanziet.’

‘En hoe denken we dat te gaan doen?’ Ze wandelden samen naar de ingang van de kliniek.

‘O, dat weet ik nog niet.’ Julius keek even opzij. ‘Zullen we het proberen met citaten van de middeleeuwse mystici? Dat werkt vaak.’

‘Ik weet niet of het bij hem werkt,’ zei Agnes, terwijl de deuren van de kliniek achter hen sloten.

Beatrice zat achter de balie. Ze wenkte naar Julius en wees toen naar de hoek. Tina-Marie zat daar, alleen. Ze keek op toen Julius en Agnes naar haar toe liepen.

‘O – Father...’ Ze keek om zich heen, alsof ze iemand zocht.

‘Ik dacht dat je naar huis gegaan was,’ zei Julius.

‘Hij was er. Ik ben niet naar binnen gegaan. Ik ben bij Daniëlle langsgegaan, mijn vriendin. Ik heb Leila bij haar gelaten, ze vindt het fijn daar.’

‘Wie was er?’ Julius fronste bezorgd.

‘Troy. Het gaat niet goed met hem op dit moment. Daniëlle zegt dat ik bij hem weg moet gaan, maar hij zou me achterna gaan, ik weet het zeker.’

‘Is dat niet een extra reden om hem te verlaten?’ vroeg Agnes.

Tina-Marie keek haar onderzoekend aan, en zei: ‘U bent een van die nonnen, toch? Ik bedoel het niet vervelend of zo, maar wat weet u daarvan?’

‘Ik was getrouwd met een man die me bijna vermoord heeft. Maar afgezien daarvan, verder helemaal niets.’

Tina-Marie’s ogen vernauwden zich. ‘Dan weet u hoe moeilijk het is om weg te gaan.’ Ze wendde zich weer tot Julius. ‘Ik ben bang

voor mijn kleine meid. Ik ben bang dat hij haar ook te grazen neemt.'

'Maar een kind...' begon Julius.

'Nee.' Ze schudde haar hoofd. 'Dat maakt voor hem niet uit. Gisteravond zei hij dat als we dat bastaardkind, zo noemde hij haar, niet hadden, dat hij en ik dan gelukkig zouden zijn.'

'Ze is dus niet zijn kind?' zei Agnes.

Tina-Marie schudde haar hoofd.

'Er zijn opvanghuizen,' zei Agnes. 'Er zijn plekken waar je heen kunt gaan.'

'Dan ken je Troy nog niet. Hij weet me te vinden.' Ze greep Julius' arm vast. 'Vannacht heb ik hem weer gezien, de zwarte hond, hij liep op straat en keek met zijn gele ogen omhoog naar mijn raam. Ik weet dat er iets vreselijks gaat gebeuren, Father.'

Een koude tocht woei door de receptie toen de deuren van de kliniek openden en weer dichtgingen.

'Agnes heeft gelijk,' zei Julius. 'We moeten een andere plek voor je zien te vinden om te wonen. Je kunt niet bij een man als Troy blijven.'

'Toen ik die kerk verlaten had en hier terugkwam, dacht ik dat hij voor me zou zorgen.' Tina-Marie duwde wat zwarte krullen uit haar gezicht. 'Ik heb me zo vreselijk vergist. Ik bid voor hem, weet u, ik bid dat hij zal veranderen...' Haar gezicht verstrakte, en ze staarde met ogen vol angst naar iets buiten hun gezichtsveld. Agnes hoorde voetstappen achter zich.

'Ik dacht al dat ik je hier zou vinden.' Een man kwam op hen aflopen en bleef recht voor Tina-Marie staan. Hij zag er onaangenaam uit, kleur op zijn wangen, een kaalgeschoren hoofd. Hij keek doordringend op haar neer met fletse, samengeknepen ogen. Hij droeg een nauwsluitend pak en zijn dikke vingers waren bezaaid met ringen.

Beatrice verscheen achter hem. 'U kunt hier niet zomaar binnenkomen en onze patiënten van streek maken.' Ze wilde een hand op zijn schouder leggen, maar hij wuifde haar weg.

Tina-Marie stond op uit haar stoel. Ze stond ineengedoken voor hem. Hij draaide zich om en verliet de kliniek, en zij volgde hem.

Julius keek op naar Beatrice. 'Kun jij het nummer van haar maatschappelijk werkster voor me opzoeken? Het staat in haar dossier.'

We moeten een andere woonplek voor haar zien te vinden.’

Agnes klopte op zijn arm. ‘Ik moet er vandoor. Shirley zit vast op me te wachten.’

Met een dreun plofte Shirley een stapel boeken op het bureau. Een wolk stof steeg op richting de hoge dakspanten, en werd door het dunne zonlicht gefilterd in zachte strepen. ‘Zuster Lucia wil de heiligen allemaal op één stapel, om te kijken welke ze weg kan gooien.’ Ze keek onzeker naar Agnes, terwijl ze friemelde aan een verdwaaide pluk grijs haar dat uit de strakke knot achter op haar hoofd tevoorschijn was gekomen.

‘Ik weet niet of het wel aan Lucia is, om heiligen eruit te gooien,’ zei Agnes.

Shirley wierp haar snel een fronsende blik toe. Ze stopte haar handen in de zakken van haar eenvoudige grijze vest. ‘Nou, in Hackney heeft ze in elk geval geen ruimte om ze onder te brengen, dat is zeker. En ik heb haar gezegd, hoe eerder ze dit gebouw heeft opgeruimd, hoe beter. Ik weet zeker dat er vannacht iemand geprobeerd heeft om in te breken. Het slot was helemaal verbogen toen ik probeerde om naar binnen te gaan, ik moest die aardige dokter van hiernaast vragen om me te helpen.’

‘Wat moet er gebeuren?’ Agnes ging aan het andere bureau zitten.

‘We moeten alle titels opschrijven, zodat die boekhandelaar weet wat er is.’

‘En hoe zit het met de Hawker nalatenschap?’

Shirley keek naar het kabinet in de hoek aan de overkant, naar de oude leren ruggen die erin op rij stonden. ‘Jouw zuster Christiane zei, dat dat allemaal al geregeld is, hoewel die mensen van dat museum blijkbaar geen haast hebben. Als je het mij vraagt, heeft die meneer Harris ook wel belangstelling. Hij bleef maar dingen vragen door de telefoon, en of ik wist of het compleet was. Ik zei, meneer Harris, hoe weten we of het compleet is, we hebben niets om het mee te vergelijken.’

‘Wanneer komt hij langs?’

‘Morgenochtend. Ik hoop maar dat hij niet al te vroeg komt, ik zou morgen met mijn moeder naar de dokter gaan voor haar aderen, en je weet hoe lang de rijen tegenwoordig zijn bij de NHS.’ Ze keek op haar horloge. ‘En ik moet vanmiddag eerder weg, want ze

zei dat ze graag vis wilde hebben bij het avondeten.’

De ramen van de bibliotheek waren inmiddels donker geworden van de schemer. Agnes zat alleen onder een van de lampen. Ze pakte een boek op en las de rug en legde het weer neer. Daarna opende ze een lade, pakte er een sleutel uit en liep naar de kast met de glazen deuren. Ze liet haar ogen gaan over de titels, de zachte lederen banden beslagen met gouden letters. Sommigen hadden geen opschrift en leken eerder handgeschreven dan gedrukt. Ze trok er een uit, in de hoop om nog meer dagboeken van Alice Hawker te vinden. Het leek een lijst van nummers, prijzen, sommen geld. ‘Den 14^e Jan. Zadel, hoofdstel, een nieuw bit...’ las ze. ‘Den 15^e Jan. Aangenomen: drie zakken tarwemeel...’ Een aantal pagina’s aan het einde van het boek waren in het handschrift van Alice. Ze legde het boek aan de kant.

Haar oog viel op een andere titel. Het was een gedrukt boek: *Een verhandeling over het gebruik van de roede voor doeleinden van wichelarij*. Een ander boek was genaamd *Ontdekkingen*. Een stukje papier markeerde een bladzijde, en Agnes begon er te lezen. ‘...bepaalde woorden dienen in een stukje brood geschreven te worden dat vervolgens moet worden gegeven aan honden die zijn gebeten door een dolle hond, om ze te beschermen tegen...’ Op het stukje papier zag Agnes twee woorden, geschreven in inkt. *Sabaath Gebella*. Het leek het handschrift van Alice. Agnes stopte het stukje papier terug in het boek en legde het op het bureau. Ze sloot de kast af, deed de lampen uit, stak de twee boeken voorzichtig in haar tas en verliet de bibliotheek.

De hal was donker. Ze keek omhoog naar de schaduwen van de trap en liep de gang door naar de keuken. Het fluorescerende licht ging flikkerend aan. De koelkast was leeg, op een half pakje tomaatensaus, een verschrompelde citroen en een pak melk na. In het keukenkastje was een pak spaghetti dat opengegaan was en half verspreid lag over de stoffige plank.

In haar eigen appartement had ze altijd precies geweten wat er in de koelkast zat. In elk geval altijd wat verse sla. Tomaten, avocado’s. Meestal een of andere paté. En altijd een stuk kaas van de delicatessenzaak op de hoek. En goed brood. En olijven...

Agnes ging zitten op het kapotte plastic van een van de keukenstoelen. Ze hoorde een dreun boven haar hoofd, en toen nog een.

Was het soms de verwarming, vroeg ze zich af. Helena was nergens te bekennen, maar Agnes was gewend aan haar afwezigheid rond etenstijd.

Opnieuw een dreun. Een gegrom. Nee, zei Agnes tegen zichzelf. Geen gegrom, het moeten de leidingen zijn of zoiets.

Toen hoorde ze een luid muzikaal rinkelend geluid, dat maakte dat Agnes van haar stoel opsprong, terwijl haar hart tekeer ging, tot ze zich realiseerde dat het haar mobiele telefoon was.

Ze rukte hem uit haar tas. ‘Hallo?’ schreeuwde ze in het ding, en zag met opluchting de naam van de beller.

‘Lieverd, ik ben het, Athena. Zin om samen te eten?’

‘Je bent mijn reddende engel,’ zei Agnes.

‘Alles goed met je?’

‘Nee,’ zei Agnes. ‘Ik zit helemaal alleen in een stom huis waar het spookt en er is niks te eten.’

‘Je bedoelt dat die geesten nog tot daar aan toe zijn, zolang er maar wel een goeie krabpaté in de koelkast staat,’ zei Athena.

Agnes lachte, en voelde hoe haar ademhaling weer normaal werd. Het vertrek leek lichter te worden. ‘Waar zit je?’

‘Dat geweldige nieuwe Italiaanse restaurantje,’ zei Athena. ‘Die op de hoek bij de Old Brompton Road.’

‘Ik bel een taxi,’ zei Agnes.

‘Een taxi? Dan ben je echt bang,’ antwoordde Athena. ‘Bang of je valt om van de honger.’

‘Wanhopig eerder. Tot zo.’

In de gang gekomen deed ze haar jas aan. Er hing een vreemde geur, een vochtige, dierlijke lucht. Toen ze zich omdraaide om de deur achter zich dicht te doen, meende ze op de trap een beweging te zien, een zwaai van een staart door de trapleuning.

NUR 332 • ISBN 978-90-5290-019-3 Nederlandse editie © 2009 Librion

Postbus 217, 3360 AE Sliedrecht, tel. 0184-410224 (imprint van Merweboek) • www.librion.nl

Originally published in English by Allison & Busby Ltd, London under the title *Shadow of Death*

Copyright © 2007 by Alison Joseph

Vertaald uit het Engels door: Maria de Jonge • Omslagillustratie: iStockphoto

Dit is een leesproef uit Alison Joseph's spannende roman *Schaduw van de dood*
verkrijgbaar via boekhandel of uitgever • 312 pagina's, paperback, € 18,90

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zondervoorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.